

Det Anarkistiske Bibliotek



I gespensternes rige

Renzo Novatore

Renzo Novatore
I gespensternes rige
1921

benzinpaabalet.noblogs.org

Oversat af BPB fra engelsk: *In The Reign Of The Phantoms*. Skrevet under pseudonymet Brunetta l'Incendiaria.

da.theanarchistlibrary.org

1921

»Der eksisterede intet andet end Skønhed og Styrke, men de brutale og de svage opfandt Retfærdighed for at bringe sig selv i ligevægt.« – Raffaele Valente

Jeg troede at det var et mareridt, men i stedet er det den blodige virkelighed. Jeg er belejret og trængt ind mellem en dobbelt omringelse af de besatte og de gale.

Verden er en pestbefængt kirke, grådig og ækel, hvor alle har et idol at tilbede som en fetich, og et alter hvorpå de ofrer sig selv.

Også de som antændte det ikonoklastiske bål for at brænde korset hvorpå menneskeguden var naglet, har stadig ikke forstået hverken livets kald eller frihedens sus.

Efter at den legendariske Jesus Kristus havde spyttet den mest blodige af alle fornærmelser i ansigtet på menneskeheden ved at opfordre den til at fornægte sig selv for at komme nærmere Gud, kom den Franske Revolution som med grum ironi gjorde den samme appel ved at erklære »menneskerettighederne«.

Ifølge Kristus og den Franske Revolution er mennesket ufuldkomment. Kristus kors symboliserer MULIGHEDEN for at blive MENNESKE, »menneskerettighederne« symboliserer præcis det samme. For at opnå perfektion er det nødvendigt, ifølge den første, at blive guddommelig, ifølge den anden, at blive menneske.

Men begge forenes i at erklære det individuelle menneske, det kongelige selv, ufuldkomment, ved at påstå at det kun er gennem at virkeliggøre idealet at mennesket kan nå perfektionens magiske tinder.

Kristus siger til dig: Hvis du tålmodigt afventer dit ensomme Golgotha for at nagle dig selv til korset og bliver billedet på MIG, menneskeguden, så vil du være det perfekte menneskelige væsen og værdig til at sidde til højre for min fader som er i himmeriget.

Og den Franske Revolution siger til dig: Jeg har erklæret menneskerettighederne.

Hvis du hengivent træder ind i den menneskelige samfundsretfærdigheds symbolske kloster for at sublimerer og humanisere ved hjælp af samfundslivets moralske kanon, så vil du være en medborger og jeg vil give dig de rettigheder som jeg erklærede til mennesket.

Men den som vover at kaste korset, hvorpå hænges menneskeguden, og tavlerne, hvorpå menneskerettighederne er ristet, i flammerne, for at kunne hvile på den frie krafts jomfruelige og granitagtige masse, det individuelle livs cen-

trale akse, er en ondskabsfuld og ildesindet én som de to skumle fantomer, det guddommelige og det humane, vil vende sine blodige gab imod.

Til højre de svovlgule flammer og den evige afgrund i det helvede som straffer SYND, til venstre guillotinenes døve knirken som fordømmer FORBRYDELSE.

Den menneskelige frygts kolde og livløse fejhed, som spiredede fra teoretiseren over en mystisk og sygelig følelse, har endelig lykkedes overvinde den sunde, primitivt instinktive og levende URETFÆRDIGHED som kun bestod af Styrke og Skønhed, Ungdom og Iver.

Fremskridt (?) og Civilisation (?), Religion (?) og Idealet (?), har indesværret livet i en dødelig cirkel hvor de mest forfærdelige gespenster har etableret sit klæge rige. Det er tid til at gøre slut på det! Vi er nødt til at bryde cirklen med vold og forlade den.

Hvis de guddommelige legends kimærer har haft en forfærdelig påvirkning på menneskehedens historie, og hvis historien kræver lemlæstelsen af det kongeligt-instinktive menneske for at følge sin kurs: så er vi oprørere! Det er ikke vores skyld hvis der fra Kristus symbolske sår sprøjter materiefyldte dråber på menneskehedens røde blomst, for der at fremkalde den betændte civile forrådnelse som erklærer menneskerettighederne. Hvis mennesker ønsker at rådne op i det sociale forfalds systemiske huler, så har de fundet udmærket logi. Vi kommer ikke til at være der og frigøre dem!

Men vi elsker Solen og vil vride os frit i jag fra dens hede og mest voldsomme kys.

* * *

Hvis jeg ser mig omkring får jeg lyst til at kaste op.

På den ene side står videnskabsmanden som jeg er nødt til at tro på for ikke at være uvidende. På den anden side står moralisten og filosofen, hvis bud jeg må acceptere for ikke at være et udyr.

Så kommer Geniet som jeg skal lovprise og bagefter en helt som jeg på affekteret vis må bøje mig for. Så kommer partneren og vennen, idealisten og materialisten, ateisten og den troende og i en uendelighed alle andre aber, tydelige og utydelige, som ønsker at give sine gode råd til og mig og, endelig, placere mig på den eneste rette vej. For naturligvis er vejen som jeg var på en fejltagelse, lige så fejlslagen som mine ideer, mine tanker, alt som er mit. Jeg er en fejlslagen mand.

De stakkels fjolser gennemstrømmes alle af ideen om at deres livskald er at være dine officielle præstemænd ved den store missions alter, fordi menneskeheden er kaldet til en storslået skæbne.

Disse sølle og medlidende væsener, vansirede af falske idealer og transformerede af galskab, har aldrig kunnet begribe livets leg og tragiske mirakel fordi de aldrig har lagt mærke til at menneskeheden overhovedet ikke er kaldet til nogen storslået skæbne. Hvis de havde forstået det, så ville de i det mindste have lært at de såkaldte anderledes overhovedet ikke har lyst til at brække ryggen for at kunne gennemrejse den afgrund som separerer den ene fra den anden.

Men jeg er hvad jeg er, og resten er jeg ligeglad med.

Og disse andre flerfarvede ådselsfugles skræppe behøves ikke for at reparere min personlige og noble indsigt. Hører I ikke, I menneskehedens og den sociale guddommeligheds apostoliske aber, noget som buldrer oppe fra jeres fantomer?

Hør, hør! Det er ekkoet af min vilde latter som hagler ned over jer!